

Sygn. akt IV Ka 231/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Stanisław Tomasiak

Sędziowie SO Ireneusz Grodek

p.o. SO Tomasz Ignaczak (spr.)

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Sławomira Kierskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2013 roku

sprawy **M. L.**

skazanego wyrokiem łącznym

z powodu apelacji wniesionej przez skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 15 lutego 2013 roku sygn. akt II K 908/12

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;**

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata A. A. kwotę 147,60 (sto czterdzieści 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

zwalnia skazanego od zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 231/13

UZASADNIENIE

M. L. został skazany na kary grzywny i kary pozbawiania wolności (przy czym w części przypadków doszło do zarządzenia kar pozbawienia wolności orzeczonych z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary) następującymi wyrokami Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim:

I. wyrokiem w sprawie II K 350/10 z dnia 24 sierpnia 2010 roku za czyn popełniony w dniu 1 maja 2010 roku na karę grzywny;

II. wyrokiem w sprawie II K 878/10 z dnia 21 grudnia 2010 roku za czyn popełniony w dniu 18 września 2010 roku na karę jednostkową 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. wyrokiem w sprawie II K 208/11 z dnia 7 czerwca 2011 roku za czyn popełniony w dniu 9 marca 2011 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawstąpieniem wykonania tej kary na okres próby 4 lat;

IV. wyrokiem w sprawie VII K 628/11 z dnia 13 października 2011 roku za czyny popełnione w dniach:

- a. z 16 na 17 lutego 2011 roku na karę jednostkową 1 roku pozbawienia wolności,
- b. z 1 na 2 maja 2011 roku na karę jednostkową 1 roku pozbawienia wolności,
- c. z 31 maja na 1 czerwca 2011 roku na karę jednostkową 1 roku pozbawienia wolności,
- d. w dniu 8 czerwca 2011 roku na karę jednostkową 1 roku pozbawienia wolności,

orzeczono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w P. T. wyrokiem łącznym z dnia 15 lutego 2013 roku w sprawie II K 908/12:

1. rozwiązał karę łączną zawartą w wyroku opisanym w pkt IV;
2. z wyroków opisanych w pkt: III i IV a, IV b i IV c wymierzył skazanemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;
3. zaliczył na poczet kary łącznej okresy rzeczywistego pozbawienia wolności;
4. uznał wyroki z pkt: III i IV a, IV b i IV c za pochłonięte wyrokiem łącznym w zakresie kar pozbawienia wolności, oraz, że pozostałym zakresie podlegają one odrębnemu wykonaniu;
5. odmówił połączenia kar w pozostałym zakresie;
6. zwolnił skazanego od kosztów sądowych.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją skazanego.

Apelacja skazanego zaskarżyła wyrok w całości na korzyść skazanego. A. wyrokowi zarzucił:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności;
- naruszenie zasady zakazu orzekania na niekorzyść i wydanie wyroku łącznego, który doprowadził do pogorszenia sytuacji skazanego;
- nie wzięcie pod uwagę młodego wieku skazanego;
- błędne oparcie się na opinii z Zakładu Karnego w S.,.

W konkluzji skazany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku łącznego w całości i pozostawienie kar jednostkowych w poprzedniej konfiguracji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Istniały materialno – prawne przesłanki do wydania kary łącznej obejmującej kary jednostkowe wymierzone za czyny popełnione w dniach: 9 marca 2011 roku, w nocy z 16 na 17 lutego 2011 roku, w nocy z 1 na 2 maja 2011 roku i w nocy z 31 maja na 1 czerwca 2011 roku. Przeprowadzono bowiem czynności, zanim zapadł pierwszy co do nich chronologicznie wyrok – wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie II K 208/11 z dnia 7 czerwca 2011 roku.

Analiza apelacji prowadzi do wniosku, że skazany żyje w przekonaniu, iż połączenie kar za jego czyny nie może doprowadzić do sytuacji niekorzystnej dla skazanego. Niestety, ale skarżący nie ma tu racji. Sąd Rejonowy prawidłowo

uznał, że wyrok łączny może zostać wydany na niekorzyść skazanego – z tym zastrzeżeniem., że dotyczy to skazań za czyny popełnione po dniu 8 czerwca 2010 roku (wtedy weszła w życie nowelizacja kodeksu karnego wprowadzająca art. 89 § 1 a kk). Należy bowiem przypomnieć (a skarżącemu uświadomić), że wprowadzenie art. 89 § 1 a kk spowodowało iście kopernikowski przewrót w interpretacji przepisów dotyczących warunków wydawania wyroków łącznych i dotychczasowa linia orzecznictwa, zgodnie z którą wyrok łączny nie powinien pogarszać sytuacji skazanego, odeszła do lamusa historii. Nie brak opinii, że choć nie ma tu zastosowania art. 4 § 1 kk, albowiem nie zmienił się żaden przepis (poza dodaniem art. 89 § 1 a kk) tylko interpretacja przepisów, to jednak sprawcy czynów popełnionych przed dniem 8 czerwca 2010 roku nie powinni być obecnie taktowani gorzej niż ci, którzy mieli szczęście uzyskać wyrok łączny przed wejściem w życie art. 89 § 1 a kk. Jednak co do czynów popełnionych po dniu 8 czerwca 2010 roku sytuacja nie budzi żadnych wątpliwości – wyrok łączny co do tych czynów może być wydawany „ na niekorzyść” skazanego, to znaczy jego sytuacja w wyniku wydania takiego wyroku może ulec pogorszeniu i to mimo, iż to skazany zainicjował postępowanie o wydanie wyroku łącznego własnym wnioskiem.

Dlatego zarzut naruszenia (nieistniejącej w analizowanej sytuacji procesowej) zasady zakazu pogarszania sytuacji prawnej skazanego co do którego wydawany jest wyrok łączny jest oczywiście bezpodstawny.

Bezpodstawny jest również zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary łącznej pozbawiania wolności.

Wypada zacząć od tego (choć skazany wprost zarzutów w tym przedmiocie nie formułuje), iż słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że co do skazanego nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca na orzeczenie wobec niego kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (argumenty Sądu meriti zawarte na s. 6 i 7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku są wyczerpujące, przekonywujące i wobec doręczenie odpisu tego uzasadnienia skazanemu powinny być mu znane, więc Sąd Okręgowy nie będzie ich w tym miejscu powielał, dość powiedzieć, że je aprobuje). Trafnie Sąd Rejonowy wyinterpretował, że skoro przepis z art. 89 § 1 a kpk pozwala na orzeczenie kary łącznej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w przypadku łączenia dwóch kar orzeczonych z warunkowym zawieszeniem wykonania, to tym bardziej można orzec karę łączną bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w przedmiotowej sprawie, w której połączeniu podlegała kara pozbawienia wolności orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (orzeczona w sprawie II K 208/11), z karami orzeczonymi bez warunkowego zawieszenia ich wykonania (kary orzeczone w sprawie VII K 628/11 za czyny opisane w pkt IV a, IV b i IV c części wstępnej wyroku łącznego).

Sąd Rejonowy słusznie zastosował przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności zasadę mieszaną (zwaną zasadą asperacji) i należycie to uzasadnił. Również stopień wyważenia (potocznie rzecz ujmując „wymieszania”) zasad absorpcji i kumulacji w ramach zastosowanej zasady asperacji jest trafny i zasługuje na aprobatę Sądu Okręgowego. Zastosowanie większego stopnia zasady absorpcji nie byłoby właściwe, albowiem czyny, za które orzeczono kary jednostkowe podlegające połączeniu, zostały popełnione w znaczących odstępach czasu, w różnych miejscach, na szkodę różnych pokrzywdzonych, a w dodatku jeden z tych czynów uderzał w odmienne dobro chronione prawem i był kwalifikowany z innego przepisu (Sąd Rejonowy wzorowo uargumentował to na s. 4 i 5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, więc tezy te nie będą tu powielane, Sąd Okręgowy je podziela i zakłada, że skoro skazany otrzymał odpis tego uzasadnienia, to są one mu znane).

Dlatego orzeczona w pkt 2 zaskarżonego wyroku łącznego kara łączna 2 lat pozbawienia wolności jest sprawiedliwa i jako taka została przez Sąd Okręgowy zaaprobowana.

Co do młodego wieku skazanego, to powinien on zrozumieć, że nie jest to już karta przetargowa, którą może bezkarnie wykorzystywać. Skazany nie jest już dzieckiem – w tej konkretnej sytuacji jego młody wiek nie tylko nie jest okolicznością łagodzącą, ale wręcz przeciwnie. Zestawienie tego wieku z ilością przestępstw, jakie skazany zdążył już popełnić i za które został prawomocnie skazany prowadzą do wniosku, że jest osobą głęboko zdemoralizowaną, która przebywając na wolności intensywnie zajmowała się popełnianiem przestępstw. Fakt młodego wieku sprawcy nie zawsze oznacza, że trzeba go traktować łagodniej – czasami jest tak, że właśnie z uwagi na młody wiek sprawcy zasadne będzie potraktowanie go surowo, aby w ten sposób uzyskać efekt wychowawczy (i tak właśnie jest w tej

sprawie – skazany jest tak zdemoralizowany, że tylko „terapia wstrząsowa” i surowość kary może jeszcze na niego wpłynąć wychowawczo).

Co do zarzutów zwianych z opinią o skazanym z Zakładu Karnego, to argumenty apelanta są tu czysto polemiczne. Sąd Rejonowy dobrze zrobił, opierając się na tej fachowej i obiektywnej opinii – przy czym zaznaczyć należy, że opinia ta wcale nie była decydująca i kluczowa w tej sprawie, Sąd się jedynie posiłkował nią, traktując ją pomocniczo, a nie jako główny argument. Poza tym apelant nie kwestionuje, że został dwukrotnie ukarany dyscyplinarnie (tłumaczy się jedynie nieznaną regulaminu co miało zaowocować tymi karami). Również co do przynależności do podkultury przestępczej, to apelant utożsamia ten fakt z przynależnością do zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 kk, a to zupełnie inne kwestie. Dlatego zarzuty te, związane z treścią opinii o skazanym z Zakładu Karnego, również są oczywiście bezzasadne i mają charakter czysto polemiczny.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu skazanemu na rozprawie odwoławczej Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim orzekł na podstawie art. 618§ 1 pkt 11 kpk oraz § 19 w zw z § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu(Dz. U. z dnia 3 października 2002 roku. Nr 163 poz. 1348).

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zwolnił skazanego od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym na podstawie art. 624 § 1 kpk, kierując się jego ciężką sytuacją finansową (nie ma majątku ani dochodów, odbywa wieloletnią karę pozbawienia wolności).

Wobec powyższego orzeczono jak w wyroku.